

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena

DESLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH

SORTIRÁ CADA DIVENDRES

SE TROBARÁ EN TOTS LOS KIOSCOS DE LA RAMBLA Y DEMÉS LLOCHS DE VENDA DE PERIÓDICHS

Encàrrechs y correspondència: plassa de la Catedral, núm. 2, bis, baixos

Número solt, 5 céntims.--Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: TEXT: De tot arreu.—Moscas d' ase.—A fe que sí, (poesia) per *Prudenci Grau*.—Lo poeta, per *Francesch Ros*.—La cambra abandonada, (poesia) per *Santiago Beleta Gassull*.—Paysatge, per *H Maricel*.—Al Senyor J. Ximó, (poesia) per *Refila Fluviols*.—Mals periódichs per *Llepa Fils*.—Carnaval, (poesia) per *Santiago Baleta Gassull*.—Cartes de fora.—Epigrames.—Trenca-closques.—Correspondència.

LO DIJOUS GRAS DE EN ROCA Y RUCH

Lo tant menjar capelláns
li ha fet poquíssim profit
puig per lo cós li ha sortit
una gran munió de grans.

DE TOT ARREU

Enguany lo diumenge de Carnestoltas s' ha anticipat vuyt dias á lo que diu lo calendari, al menos axis s' hauria pogut creurer al contemplar la manifestació de *pendóns* del matí del diumenge passat y la cabalgata de la tarde.

Lo públich barceloní las mirá ab igual indiferencia ab tot y la propaganda que s' havia fet pera que resultés lo contrari.

¿Pró com era posible pendrer en sério aquella proclama fixada á las cantonadas dels carrers? Si s' ho hagues sin proposat, los seus autors no haurían pogut demostrar millor lo plagas que son y que no volían mes que *pendre el pèl* als barceloníns.

Fent abstracció de l' objecte d' aquella mascarada, puig saben de sobras los iniciadors que las torturas tan aborridas foren iniciadas gobernant lo Sr. Sagasta y en nom seu á Barcelona lo actual governador Sr. Larroca segons se diu, en plena dominació lliberal com se veu, es ridícul á tot ser posar una llarga nomenclatura de associacion mes ó menos legals y autènticas ab l' únich fi de *fer bulto*.

Diguin tho sino tres firmant que figurant en aquella llista y una sola calamitat verdadera: la *Campana*, l' *Esquella* y en *Roca* y *Ruch*, tres reptils que tenen un cau comú en la Rambla del mitj; aquell Odón de mal genre de Las Dominicales del Libre pienso y h. . . del hipparion de la Garriga; una cabra montesa *que tira al monte* volem dir un tal Isar Bula empleat del Ajuntament que *coixexa* bastant; en Sol que lo mateix cobra de la campanuda Junta del carril de Fransa per ajudar-la á esquilar e's confiats obligacionistas que del correligionari menos sumfs; la Sra. *Publicidad* orga de la república y acceptant subvencions d' un govern monárquich com l' actual perquè aquesta lloca de la masoneria no té prou color per fer neixer res com no sigan el poll de l' Ortiz y del indigest Mateo Pico; en Laribal, en Lasarte y el *Diluví*, uns senyors que lo mateix van á Montserrat, que á una manifestació esperitista; que tan aviat s' postran als peus d' una Imátje veneranda com devant d' una herencia com la de n. Gasull; que dihuen volguer el bé del poble y organisan xanxas com «La Salvadora» entre quals malle deixan los seus estalvis molts pobrets, y fan ballar als goigs de Sant Prim als seus dependents y caixistas. y de aquell *pendó* feminista ¿que n' dirém?..: Ja lo vareu veurer... L' nostre opinió es que fou lo que doná el só á la cosa, á la famosa exhibició de *pendóns*.

Pleguém: hi han cosas que no s' poden remenar y aquesta es una d' ellas.

Per lo demás aplaudim en aquesta ocasió á l' Alcalde perquè no tingué la debilitat de rebre á qui no tenia personalitat per visitar-lo; las lleys no l' han concedida encare á las sectas masónicas, que continuan com avans á esser una societat secreta y per consegüent prohibida, puig no han deixat d' esser unes associacions de malfactors per tolerarlas els governs ¡quantas mares en ploren!

S' ha rebut un drama en vers catalá de l' Abril Virgili titulat «La Roure Centenari.» Agrahim de tot cor l' ofrena y proxima ment ne parlarem.

Hem rebut un cartell humorístich del Centre Moral instructiu de Gracia per cert ben graciós; l' anunci es d' un programa de festa humorística pel dimars de carnaval al vespre. El proclama está escrit en vers y 'ns semba que fa olor d' Abril lo qual es garantia de bona *salsa*.

Felicitem de cor á n' aquesta bona gent que tant oportunament aplegan lo jovent en diada tan Crapulosa; ¡Viscan mols anys!

Lo Parlament del Perú ha votat la ley del divorci y el president de la República l' ha sancionada, mes com per ser valida la ley te de refres-

darla lo president del consell de ministres, el Senyor de la Romana que axis s' anomena aquell personatge, se negá á posarhi la firma, prefrint dimitir que consentir en aprobar una ley impia. Lo President que sentia de veras la retirada del govern de aquell il-lustre home públich procurá dissuadirlo. dihentli que 'n tot cas la responsabilitat d' una ley injusta correspon als diputats, y no al primer ministre que, en cumpliment del seu deber, refrenda la promulgació. Pro tot fou en vá, puig aquell bon catolich contestá: *La ley es veritat »s'ha votat, mes está 'n oposició ab un dret qu'es superior al dels diputats; está en oposició ab la fé »religiosa qu'es la meva y la de l' inmensa majoria »del país. Me nego per lo tan formalment á »firmarla.»*

Admirém lo temple d' ánima d' aquets home públich y desitjemli molts imitadors.

Havent suprimit el govern francès la seva assignació al vicari de Carhaix (dep. del Finisterre) molts obrers s' han inscrit per subvencionarlo cada un ab 10 centims setmanals.

La fé de Cristo vá obrintse pas en Africa. Des del Juny del 96 fins al del 97 en el Vicariat de Nyanza septentrional s' han convertit al Catolicisme uns 8.000 adultos y en el meridional han après la Doctrina uns 2.000 catecúmenos. Jesuítas y Franciscans evangelitzan l' alt Egipte, els Pares Blancs y e's del Esprit Sant continuan els seus treballs apostólics pel Sahara y els Llatzaristas no 's mouhen d' Abyssinia regada ab la sanch de tants germans seus de religió.

També s' tenen bonas noticias del Senegal. Els misioners han establert una Missió colonia qu' está molt frecuentada per aquells pagans fetichistas

Uns quants caps d' ala de la Masoneria de la impietat del *libre-pienso* y demes bruticias empiats per l' exit grandios de las Misiones a Barcelona han intentat ferne una parodia, y prenen per pretest un acte humanitari, cosa avuy de moda. han tirat la convocatoria pels quatre vents. Molts infelissos obrers enlluhernats per la quincalla de sos explotadors eternals, han respost. Cinch mil homens y algunas ban ... donas sortiren en manifestació del Teatre del Tivoli. En arrivant á casa la Ciutat pujaren dos ó tres dels directors d' orquesta á dalt pera fer entrega d' un Missatge en forma de lamentació hipócrida al Sr. Alcalde... pro no hi era, ¡quín miquell, s' en va fer cárrech un Sr. Secretari y despres lo Sr. Sol va sortir á *il-luminar* als manifestants desde'l balcó.... y prou.

Nosaltres ens dolém de totas las injusticias y tenim mes bon cor que ls encara que no ho sembli, lo que odiém es la ficció hipócrida.

Los organizadors de la festa no'ls ha mogut pas la compassió envers los oprimits injustament, ni l' amor á la classe obrera, puig no n' hi ha cap d' ells que s' hi fassi ab gent de brusa, ne fugen, trovant que fan pudor; unicament s' hi fan per explotarlos, pera ferlos servir d' escambell per enlayrase ells ó pera abocarlos á assessorar capellans y frares com feren en l' any 35: pagant sempre lo poble axó si los plats trencats, carregantli el mort y ells sortin ab la seva ja desfogant l' odi satánich invers la Relligió ó ja omplintse las buxacas.

La manifestació del diumenge per part dels organizadors tenia tres fins 1.ª una contra manifestació per l' exit de las Missions, grandiosa manifestació Católica.

2.ª procurar fer saltar del cárrech al dignisim capitá general Sr. Despujol pel doble crimen d' haber assistit publicament á las Missions y haber demanat á Madrid la concessió de declarar patrona dels Somatents de Catalunya á la Mare de Deu de Montserrat, y 3.ª renovar sa popularitat entre

la gent obrera presentantse com á protectors amants, defensors de llurs interessos.

La compassió envers los detinguts á Montjuich ha sigut la pantalla, la tapadora, ni mes ni menos ni menos ni mes.

Son llops coberts de pell d' ovella.

Son burgesos que se la passan tant be com poden, s' afartan bé, dormen en llit ben tou y fuman bonas brevas.

¡Ah poble ruch mes que ruch, com te deixas ensarronar!

El *Noticiero Universal* ab la seva pasteleria acostumada parla de la manifestació masónica del Diumenge, pro ¡com ne parla l' hipócrida! sense atacarho ni defensarho, nadant entre dugas aigües; tement perdre la venta d' alguns diaris... aneulo comprant gent d' iglesia.

Lo *Brusi* en parla d' una manera justa puig no amaga lo caracter fundamental de Masónica.

La *Renaixensa* fa per l' estil del *Noticiero* ni be ni mal y tenint també molt de compte en no ofendrer á Masóns y comparsa, puig no 'ls posa com á iniciadors y organizadors faltant en aço á la veritat... ens dol de cor.

Lo diumenge mateix, dia de manifestacions, sortí la cavalgata anunciadora del Carnaval d'enguany.

El fástich y la vergonya que 'ns ocasioná la vista d' aquells cotxes de disfressas pocas soltas, fou gros, pro encare pujá el final veyent dos cotxes plens dels *Senyors* de la Comissió.

Jo m' imaginaba unas quantas mares de las mils qu' han quedat sense fills y uns centenars de familias de las que l' aigua se n' endut llur pa y tots los infelissos que pateixen resultat de los desastres actuals, me 'ls imaginaba agafant grapats de fanch y fems y tirar per la cara dels que axis fan mofa del dol nacional dels que entregan á Barcelona á la mes vergonyosa bacanal durant una colla de dias, ahont l' escandol triomfa l' honor va pel fanch y 's cometen mes crims que 'n tot lo restant del any... tot aço pensaba pro al veurer entre 'ls de la junta fabricants de caretas y ninots, l' indignació aná minvant, minvant, quedantme sols una mena de llástima fastigosa y res mes.

Aleshores vareix compendre el perque dels municipals y representant de las autoritats; l' questió de negoci; tots pagan contribució; fin las casas de prostitució, tenen l' honor de perteneixer al *Noble cuerpo de contribuyentes del Estado*.

A FÉ QUE SI

Voldria tenir promesa
d' aquellas, de dot granat;
y que fos bona xicoteta,
no d' aquellas de sarau.

Voldria poguer ser amo
de grandiosas propietats,
hon per tot campaxessen
las vinyas y fruyterars.

Sobre tot desitjaría
y d' aixó no 'n duptin pas
viurer d' una bona renda
per no haver de treballar.

Y poguer pasejá ab cotxe
rambla munt y rambla avall,
y al Liceu poguer estar
e en un palco repapat

Mes, hi ha també uu altre cosa
que no hi han pas atinat,
y que de poguer tenirla
ne tinch un desitj molt gran.

Estant lo que la desitjo,
que sabria consolarm'
de totas aquexas perduas
pera poguer'a alcansar.

Vers lo cel voldria anarmen'
y allá per sempre quedarm'
y ab romansos de la terra
que no m' hi vinguessen may.

PRUDENCI GRAU

LO POETA

(QUADRET)

Las rojosas franjas que á ponent havia dexat lo sol al anarsen s'eren tornades negres, los núvols havia covert tot l'espai, lo temps era plujós. Lo campanar de la Seu acabava d'assenyalar las vuyt horas.

En un quart pis d'una d'aquestas casas vellas dels antichs carrers de Barcelona y dins d'un petit quartet d'estudi ocupat per una taula de fusta pintada, quatre cadiras, una petita llibreria y per las parets un parell de mapas no sé de quin país y quatre ó cinch quadros de sants, estava ab la ploma á la má y un paper al devant, il·luminat per una candela de las que repartixen á l'Iglesia'l día dos de Febrer, escrivint, un subjecte que bó será ferlo conixer. Calçava uns mals espartenyots que devian tenir lo recort dels días de la seva infancia; lo pantalón, negre probablement en son origen; havia prés ja un color semi-verdós, semi-rojench, un si és ó no és indefinible, indefinible com lo del *chaqué*, que dexava compendre que'l qui l'estrená era bon xich més corpulent que'l qui l'usufructuava. La camisa si hagués estat nova tal volta hauria valgut quelcóm; en la actualitat era digne de figurar no sé si en lo Museu de Santa Agueda com á moble prehistòric, ó en l'armeria Estruch, puig segons lo seu aspecte era un'arma que havia estat en més d'un combat. Lo cap era nu.

Mes si la indumentaria era vella, en cambi era neta; la més petita taca hauria estat descoberta com la alé en un mirall.

Anava pentinat y ben afeytat exceptuant un bigotet y una mosca que li donaven un ayre y una figura bona cosa simpáticas. Primet y de negre cabell representava com uns 30 anys, mes l'observador atent n'hauria descobert una dotzena de més que'l vulgo.

En los moments que'l sorpreném está escrivint, per més que'l seu escriure siga interromput bonas estonas per una posició que pren y que consisteix en fixarse en las corcadas vigas y moure un xich los llavis.

Alguna vegada com si passés comtes, pica ab los dits, un per un demunt de la taula, començant pe'l més xich y repetint gayre be sempre la operació, fins que prenent la ploma escriu una ratlla en lo blanch paper. Midava versos, era poeta.

Mentres tant la nuvolada que á fora ho ennegria tot anava prenent un color sinistre; 'ls llampechs no paravan un sol moment, de tant en tant s'escoltava 'l remoreig llunyer del tró y començavan á caure algunas gotas.....

De prompte una claror més blanca enllumená l'espai extranyament y la remor del tró la seguí sens pararse. Unas gotas grossas com lo palmell de la má començaren á caure, y en poch moments las canals rajavan, convertint l'aygua en rieras los carrers, los baylets de las botigas tançavan las portas, la gent s'amagava en los quartos sorts pera no ohir lo terratremol de la tempesta y las donas encenent lo ciri del monument agenolladas al peu d'una imatge resavan lo Trissagi.....

Solsament en un quart pis d'una d'aquestas casas vellas dels antichs carrers de Barcelona y dins d'un petit quartet d'estudi hi havia un home, un poeta qui obria de bat á bat una finestra per hont de dias rebia las besadas y la claror del sol. S'hi acostá y s'hi recolsá de braços, dexant avans la ploma y esquexant lo paper. boy començat á escriure, en mil bocins que llençá per la finestra y qu'empayats per las gotas d'aygua anavan més á corre cuyta de lo que'ls pertocava.

La tempesta ab tots los seus characters batia de fort lo llamp frisós zigzaguejava per l'espai, y mes d'una volta després d'una estona de dupte, s'esllaviçava decidit per algún elevat parallams ó bé éntava per alguna casa esblaymant á tots los mortals. Lo vent caragolantse y ficantse pe'ls panys de las portas xiulava com si demanés auxili l'aygua devallava á torrentadas y'l tró pahorós no dexava de ohirse ni un sol moment. Semblava la lluyta entre l'home y ls elements; vencedors aquestos en la apariencia, mes no, que l'home triunfava. Un home estava taleyant lo cel, esguardava 'l retop de las nuvoladas y la guspira exida d'elles com se desexia de sos pares para donarli esglay; esguardava á llevant y conexia que d'allí venia 'l vent, y trovava també l'origen de l'aygua

que devallava per mor de Deu. Ab la claror del llamp veyá un nuvolet, qu'estava devallant aygua per tots indrets. Tot lo mon tremolava, ell sol estava seré.

La seva cara estava illuminada d'un carmí vivíssim, son cabell ferit per l'aygua y despentinat per la força d'exa s'alçava lenta y pausadament, los ulls oberts ab tota la força estavan fits en lo cel, semblava que haguessen trobat un punt misteriós y que no volguessen dexarlo, sos llavis mormolavan paraulas inintel·ligibles; s'alçá dret y dirigí 'ls braços envers lo cel y axis continuá fins á las dotze de la nit... Ni una mirada á son entorn ni una paraula que fos ohida, res..... Llavors era poeta, estava inspirat..... Semblava la Sibila de la Eneida que ab má de mestre 'ns pinta Virgili.

Lo toch de las dotze al elevat campanar de la Seu lo torná al mon, contá las horas y se'n aná á seure, prengué altra volta'l paper y la ploma manejada aquesta per la seva ma, anava més lleugera que'ls llamps qu'encare com serps verinosas s'escampavan pe'l espai.

Unas planas eran omplertas al redera de las altras sens parar may, com la tempesta que tampoch parava, com la imaginació del poeta que sempre trovava novas ideas, novas imatges, nova realitat.....

A dos quarts de sis de la matinada'l poeta acabava sa empresa. pro encara hi havia tempesta, encara durava.....

Morpheu, qu'en lo poema que acabava d'escriure no era invocat pe'l poeta, se li presentá, y com desitjós de venjança. li doná una abraçada tant estreta, tan estreta que'l dexá ben adormit....

La tempesta seguia, lo poeta dormia.....

Quant se desvetllá, tot estava en pau; eran las tres de la tarde. Sols la mullena de casas y carrers y un preciosísim arch de Sant Martí que explotava en lo cel eren los senyals de la tempesta passada.

Mirá l'loch hont era; la finestra overta, los carrers mullats, l'arch en lo cel..... ¡Qu extrany!..... ¡Quin assumpto més bell per una poesia!...

Anava a posarho en vers, quan sen adoná d'uns papers.... Los llegí..... La lletra era seua... ¡Pro qu'extrany!..... ¿Quan ho havia fet?... No se'n recordava de res... De res sabia donarse compte..... ¿Alló era un somni?....

Axis ell ho creya, per mes que la realitat digués lo contrari, per mes que la realitat digués que una volta havia estat poeta, poeta de debó, poeta.....

FRANCESCH ROS

La cambra abandonada

Un àngel més

A ma sempre benvolguda germana
na Maria de la Assumpció Beleta.

Rossinyolet joganer
¿que hi cercas al finestral
de sa abandonada cambra
que tu hi passas refilant?....

Perque 'ran de sa finestra
Pe'l mati aixecas lo vol
y cantas anyoradiç
refilayre rossinyol?....

¿Cercas ton niu d'amoretas
hont s'hi ha gronxat ton bressol?...
¿perque no cantas tendressas
y axis vius ab desconsol?...

¿Cercas ¡ay! d'aquella nena
que ahir tant te idolatrava
de sos amorosos llabis
los petons que sempre't daba?....

No la busques, no la busques,
puja á dalt del campanar
gira tos ulls vers la plana
y en un recó del fossar,

Veurás un muntet de terra
cobert tot de blancas rosas;
de la hermosa, á n'allí dintre
lo seu cadavre reposa...

Mes si tant buscas la nena
la nena del dols mirar,
ves lo Cel empren volada
y allí dalt la trova rás.

SANTIAGO BELETA GASSULL

PAYSSATGE

(A mon amich Quimet Cristià)

La nit comensa á estendre son grisench mantell sobre la endormiscada planuria de Picapoll omplint de mitjis tantas la immensitat del espai. La moradencia terra s'es tornada negrosa y la verdor de las plantas confosament barrejada ab las ombres que omplen la plana, ha perdut igualment son natural color formantne un de indefinible. Las aurenas ja no volan jolinas y errants, com avants volavan. Totas s'han amagat en sos niuhets fet en lo cor de un roure ó en lo de una sucosa alzina...

Comença á clarejar. Tornan á son moradench color la terra, á sa verdor las plantas, á volar las arraulidas aurenas... En lo cim de un roure hont hi nía una parella, se sent alegre refiladissa.

Ab lo día ha nascut en ells la alegria que després, com lo día avants y com sempre apagará la quietut de la nit...

Per sota del roure hi passa alegre, gay pastoret que al sentir las dolças cantadas, resta indecisa en lo cim del roure son esguart y... una cosa calenta y blanquinosa cau sobre d'ell... ¡Fort! ¡Perque l'alça!

H. MARICEL

Al Senyor J. Ximó

Segons vosté 's va explicar
fa veure que ja no es nen
y que ha fet el pensament
de volguerse *enmullerar*.

Fins aquí, no hi trobo res
que s'hagi de criticar,
al contrari es d'alabar
la resolució que ha pres.

Jo com á *barretinayre*,
per servi 'l he buscat molt
poguentli dir que si vol
solter no haurá de estar gayre.

Puig una noya he trobat
que ab molt gust li dará 'l cor,
si es que á vosté, nó es l'amor
un engany ó falsetat.

Te totas las perfeccions
que veste es pugui pensar;
may la sentirá cridar
ni ficarse en las qüestions.

El seu tipo es molt ayrós;
no es ni geganta ni nana,
y la bossa que demana
plena d'or, jella 'n te dos!

Per lo tant si es que á vosté
li corra pressa 'l casá,
pot vindre á casa, demá;
que ab gust li presentaré;
y que seus donarhi vols
ne quedará enamorat...
¡puig al oli l'ha pintat
lo bon

REFINA FLUVIOLS

(1) Vegis el número de la setmana pasada.

Mals Periòdichs

Succés verdader.

Fá poch dias me va passar un cas que per lo molt interés que té, m'atrevesch á enviar á un setmanari tan digne d'ell.

Eran las tres de la tarde, hora en que havént acabat mos trevall literaris, vaig determinar-me á pujar a la montanya de Montjuich no tan per estirar las camas; quan per visitar á una fonteta, que ja feya anys no havia pogut escoltar.

Jo pujaba la tercera volta de la carretera molt pacíficament, un rato llegint LA BARRETINA y altre admirant las enlayradas parets de sa fortaleza, quan de sopte 'm surt un home, y 'm va dir que li donés tots los diners que portaba, puig qu'ell no tenia per menjar y estava desesperat; acabant per dirme que en un cas de necessitat com ell se trobaba li era necessari y de lley acabar lo que ja havia comensat.

—Bé, home, be, li vaig dir. No vaigi tan depressa; jo li pagaré un bon dinar, pero de diners no ni hi donaré perque no li perteneixen. Aquesta es la meva obligació y la de vosté.

Veyentme tan decidit, no va parlar res mes sobre aixó; pero mirantme ab certa vergonya, me va contestar:—Dispensi, bon senyor; la gana ho fá tot.—

—¿Vol dir que tot ho fá la gana? Miri que jo he vist homes en la miseria, y per xo tan confortats, demanant un bossi de pá, per amor de Deu, y no 'ls diners, com ha fet vosté, en un mal camí esposantse á las mans de la justicia. ¿Vol dir, que no ha llegit cap periòdich ó paperot, d'aquestos que predican la lley del embut, fent creurer á la gent sencilla, cada mentida que val una casa?

—Si li tinch de dir la veritat si llegesch, un que s'anomena. Es mol xistós y porta uns ninots molt bonichs.

—¿Ahl ¿veu, home, com aquí hi ha un gat amagat? Vosté llegeix un paperot, que es capás ell sol de fer perdre la xaveta, á qualsevol home, per bó que sigui. Y lo mes mal y pitjor es, que l' Director d'aquest periòdich, es un home que segons m'han dit, no creu res de las rucadas que escriu; y sols las escriu per omplirse bé la butxaca embrutint, al pobie catalá, en altres temps tan honest y piados, y quan estigui ben fart, retirar-se á esperar que l' matín per enviarlo á las calderas del infern.

Llegeixi LA BARRETINA, home, li vaig dir; ella 'ns recorda la fervorosa pietat de nostres avis convidantnos á replantarla en nostres pits, una mica frets, pero no del tot apagats del foch de la Religió.

Me sembla que hu porto un número; ja veurá que bonich... Sí; miri, es el de la setmana de Reys. Ara vull que escolti la part picanta ó sigui las «Moscas d'ase».

Las hi vaig llegir y 'n va quedar de tal manera enamorat, que sens dirmé paraula treu un paperot que portaba, y l'esquina, com á cosa traydora, assegurantme que no l'volia comprar més, sinó que LA BARRETINA, sería lo seu diari d'allí endevant.

En fi arrivarem a una casa ahont feyan menjar, li vaig pagar un dinar esplendit y li doní sis pesetas que 'm van quedar després de ser pagat lo gasto; encarregantli que 'm vingués a trobar á casa, que puig sabia escriurer molt bé) li trobaria aviat feyna, de modo que s' pogués guanyar la vida.

Aixís m'ho va prometre y aixís ho ha fet, y ja tenim a aquell bon home guanyant catorze duros cada mes trasladant y copiant papers escrits.

¿Qué els hi sembla? ¿tenen ó no influencia 'ls periòdichs bons ó mals en la societat?

Ditxosos los que siguin bons, mes... ¡ay dels que siguin perversos!

LLI PA FILS

CARNAVAL

*Que haya cien ó mil cadáveres más
¿que importa al mundo?.....*

Ja se acostá Carnaval
ja s' acostá la gran gresca
y s' acostá la gatzara
y els días de tanta festa.

Tothom diu ¡quina miseria!
no mes sentireu que planys
pró en arrivant aquest día
vingan juergas vingan balls.

La guerra va continuant
y ab molt mes cruesa encar e
y mentres allí 's garreja
aquí 's fá la gran gatzara.

¡Gran contrast! puig en tant uns
ballan aquí ab danssa boja,
los soldats moren á Cuba
y sas pobres mares ploran.

SANTIAGO BELETA.

Cartes de Fora

Sabadell 3 Febrer de 1898

Sr. Director de LA BARRETINA
Barcelona

Molt senyor meu: Lo prop pasat dimecres, festivit de La Candelera, s'executa en lo teatro de la «Academia Católica» devant de numerós y distingit publich, el drama en dos actes «Lo Fill del Crehuat» y la bonica pessa «Lo Mestre de Minyons».

En la primera escoltaren molts aplausos els senyors Campmajó, Balmes, Soler Arús, y Manau. (A) En «Lo Mestre de Minyons» s'hi distingiren els senyors Arnaus, Serra, Campmajó, Balmes, Soler, Trapat, Vila y Papell.

Dech fer especial menció, dels Srs. Arnaus, Serra y Campmajó, que ab sos respectius papers de *senyó mestre, Genís y Francisquet* feren las delicias del distingit publich que 'ls obsequiá ab molts aplausos.

Rebin nostra mes cordial enhorabona,
Mani y disposi ds son afectisim S. S. Q. B. S. M.

EL CORRESPONSAL

EPIGRAMAS

Uu que pesaba garrafas
Digué al Senyor Puigbenet:
—Si es servit se li permet;
Cregui que son mol rebonas.
Y l' senyor que no era clach.
Va contestarli al moment:
—Segons veig, senyor Climent,
Vosté ja las ha tastat.

LEPA FILS

TRENCA - CLOSQUES

A ca 'l Xaradista

XARADA

—Quart u 'l quart senyó Xarada
—Xaradista, senyoreta
—Es igual ¿que te acabada
la xarada?

—Una miqueta
li falta, pro ja veurá
passi dins tres dos-tercera
sentis puig que molt primera
segona-da veig que está.
Vaig á encendre una hu-quart-tres
y estará dintre...

—¿Un quart d' hora?
—No senyora, no senyora
dintre... de varios papés

—Aquí estich y ab *quint hu-dos*
dech dirli que si no 'm dona
tres quarts...

—¿Tres-invers-segona!

¿sab qu' es bastant carregós?
Ja 's pot *quart-dos*, ja, bon home,
que no val per fe xaradas
¡Tres quarts! ja son ben pagadas
ab tant temps.

—¿Qu' está de bromal!
—¿Vosté ho creu? sembla mentida,
que 'm coneix poch á n' á mi
—Donchs a mi 'm sembla que si;
V. es molt *cinch-repetida*.
—Soch capassa quan m' enfado
d' *hu cinch inversa* l' esquena
á qualsevol

—(Val la pena
donchs, de que hi tinguém cuidado).
Si vol passá una miqueta
mes tardet, l' hi agrahiré
—Bueno, mes tart passaré,
pro miri qu' estigui feta,
passihobé.

—Alante... d' *aixó*...
—Segona-cinch si es servit
—¿Dos-cinch?
—Si, *cinch-dos* li he dit

—Gracias
—Donchs estigni bó.
—Endevant senyora *dos*
cinch per sobre nom *tres tot*
Que li passa senyorot
¿perque 'm diu aixó mocós?
—Si aixís no ho vol...

—No senyó
—D' altre modo li diré.
Conservis, que ho passi bé
senyoreta... *solució*.

MANEL BENET

LOGOGRIFO NUMERICH

2	Vocal
3 2	Part del cos
3 2 1	Part del mont
1 4 3 2	Ciutat
1 2 3 4 5	Nom d'home
3 4 5 2	Animal
1 4 3	Licor
4 1	Mineral
4	

ESCANYA BEYAS

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trencas-closques del numero passat

Xarada: Laredo
Logogrifo numerich: Verónica
Geroglífich comprimit: Entravesar
Rombo:

E
E L A
E L I S A
A S A
A

Un del Moli de Ruquerols: Ho publicarem casi tot.—J. Bausells Prat: Va be.—Tunet V. de J. F. No'ns agrada prou.—S. B y M: Descansi, anirá.—Felix Beti: ¿Vol dir qu'es original? Amanyaga Escorpits: No 'ns feu riure.—L. Y. J. Al cove.—Fle y Francesch Ros: Si.—Llepa Fills: Lervartis...—Lo eusi d' algú: Germá no pot pas sé.—Passarell de Onyar: Vaji refilant.—Un aucell del Priorat: Desitjem complaurel.—Refila-Fluviols: Va be.—Prudencio Grau: Quelcom.—A. Giol: Mirarém d' aprofitarlo.—Emili Pascual: Veurém perque resulta molt barga.—J. Casademont Mallot: Ho estranyém puig cada setmana s' envia lo seu número. La suscripció ha vensut 'l 31 Desembre 97 y no havém rebut renovació.
Queda correspondencia pera contestar.

Impremta de P. Bofarull.—Palau, 1. Barcelona